

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5305/23
21.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Јасмине Вуковљак Јовановић и Марине Бркић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Поповић, адвокат из Београда, Прешевска 13/21, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Марко Марковић, адвокат из Крагујевца, Горњомилановчка 128, ради предаје непокретности у судржавину, одлучујући о жалбама тужиље и тужене изјављеним против пресуде Основног суда у Великој Плани П 804/19 од 20.04.2023. године, у седници одржаној 21.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани П 804/19 од 20.04.2023. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Великој Плани П 804/19 од 20.04.2023. године, тако што се тужена ББ обавезује да тужиљи АА на име трошкова парничног поступка исплати износ од 132.400,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење пресуде до исплате, у року од 15 дана од достављања преписа одлуке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена ББ да тужиљи АА на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 19.900,00 динара у року од 15 дана од достављања преписа одлуке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П 804/19 од 20.04.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да уведе тужиљу у судржавину објекта уписаног у катастру непокретности као објекат број 1 површине у основи 30 м2, објект број 2 површине у основи 119 м2, на адреси ..., оба постојећа на кп ... КО ..., као и земљишта кп ... КО ..., све уписано у ЛН ... КО ..., као и да преда по један примерак кључева улазне капије из улице у двориште, те објекта број 1 и објекта број 2, све у ... у ... и све постојеће на кп ... КО ... уписано у ЛН ... КО ...

Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде, обе парничне странке су благовремено изјавиле жалбу из свих законских разлога и то тужиља побијајући пресуду у ставу другом изреке, а тужена у ставу првом и другом изреке. Тужиља је одговорила на жалбу тужене.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиље основана, а жалба тужене неоснована.

У поступку пред првостепеним судом није учињена нека од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом тужене указује на повреду поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, с обзиром да је изрека побијане пресуде јасна, разумљива и у складу са разлозима наведеним у образложењу одлуке и изведеним доказима, па се законитост и правилност пресуде може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажним оставинским решењем Основног суда у Великој Плани О 1396/16 од 11.10.2016. године, тужиља и тужена су оглашене за наследнице иза њиховог покојног оца ВВ на имовини коју чине: катастарска парцела ... земљиште под зградом - објектом од 30 квм, земљиште под зградом -објектом од 1,19 ари и земљиште уз зграду - објекат од 3,63 ара, у ул. ..., укупне површине 5,12 ара, као и две породичне стамбене зграде бр. 1 и 2 на наведеној катастарској парцели, уписане у ЛН ... КО ..., путничко возило, новчана средства и бесплатне акције, свака са по 1/2 идеалних делова.

На основу решења РГЗ СКН Велика Плана од 20.02.2017. године, тужиља и тужена су са делом поседа 1/2 уписане као држаоци на катастарској парцели ... површине 30 м², земљиште под зградом-објектом, катастарској парцели ... површине 119 м², земљиште под зградом-објектом, катастарској парцели ... површине 363 м², земљиште уз зграду-објекат.

Тужиља је као сувласник са уделом од 1/2 на наведеној непокретности од стране тужене онемогућена да сразмерно свом сувласничком уделу користи наведене непокретности јер када је тужиља 2014. године тражила да јој тужена преда кључ од породичне куће, тужена је то одбила да учини. С обзиром на изостанак сарадње тужене 2014. године и њено одбијање да тужиљи преда кључеве од дворишне капије и од улазних врата, тужиља поучена тим искуством неколико година пре подношења тужбе није тражила од тужене предају кључа предметне куће.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је, полазећи од тога да су тужиља и тужена санаследнице иза њиховог покојног оца, те да је по сили закона тужиља постала сувласник на наслеђеном делу, као и да је постала суддржалац на непокретностима које су предмет наслеђивања и да као сувласник тужиља има право да предметну непокретност користи заједно са туженом, сразмерно свом сувласничком

уделу, применом одредби члана 14 став 1, члана 20 став 1 и члана 73 Закона о основама својинскоправних односа, усвојио тужбени захтев тужиле како је наведено у ставу првом изреке пресуде.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд поступио када је одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде, а за своју одлуку је дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени.

Чињенични закључак на коме је заснована побијана пресуда изведен је на основу оцене доказа која је, супротно наводима жалбе, изведена у свему у складу са одредбом члана 8 ЗПП. Наиме, садржај тих доказа је у смислу члана 355 став 4 ЗПП репродукован у разлозима побијане пресуде на начин који одговара садржини доказа здружених списима, а анализа њихове садржине у погледу чињеница које из њих произлазе упућује на објективно прихватљиво уверење првостепеног суда о постојању чињеница које су утврђене. Значај тих чињеница за оцену основаности тужбеног захтева првостепени суд је, такође, изложио у разлозима побијане пресуде, па неосновано тужени у жалби указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 8 ЗПП.

Такође, и жалбени наводи којима се у указује на погрешну примену материјалног права су оцењени као неосновани.

Наиме, одредбом члана 3. став 1. Закона о основама својинскоправних односа је прописано да власник има право да своју ствар држи, да је користи и да њоме располаже, у границама одређеним законом. Одредбом члан 13. став 1. ЗОСПО је прописано да више лица имају право сусвојине на неподељеној ствари када је део сваког од њих одређен сразмерно према целини (идеални део). Одредбом члана 14. став 1. ЗОСПО прописано је да сувласник има право да ствар држи и да је користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу, не повређујући права осталих сувласника.

Одредбом члана 37. ЗОСПО је прописано да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари, те да мора доказати да на ствари чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог, док је одредбом 43. ЗОСПО прописано да сувласник, односно заједнички власник има право на тужбу за заштиту права својине на целу ствар, а сувласник има право и на тужбу за заштиту свог права на делу ствари. Члан 70. став 4. ЗОСПО прописује да више лица могу имати државину ствари или права (судржавина) .

Ако један сувласник онемогућује другог сувласника у заједничком коришћењу сувласничке ствари (члан 14. Закона о основама својинскоправних односа) други сувласник у смислу члана 37. у вези члана 3. истог закона може захтевати предају сувласничке ствари у судржавину, због чега првостепени суд изводи правилан закључак да је тужена, која спорне непокретности држи у искључивој државини, дужна предати те непокретности тужиле како би их користиле сразмерно својим сувласничким уделима.

Дакле, тужиљи припада право на суддржавину и сукоришћење предметних непокретности, с обзиром да јој то право припада као сувласнику непокретности, стечене по основу наслеђа, у ком својству је и тражила предају исте у суддржавину. Имајући у виду правну природу сувласништва, те да, у конкретном случају, нема договора сувласника о начину коришћења сувласничке ствари, то тужена као сувласница не може имати искључиво право државине сувласничке ствари, без сагласности другог сувласника, из ког разлога тужиља има право да јој се наведена непокретност преда у суддржавину.

Жалбени навод да је првостепени суд пропустио да у уводу пресуде поред имена тужиље и тужене наведе ЈМБГ је без утицаја на законитост и правилност одлуке, с обзиром на то да наведено представља недостатак, који првостепени суд може да исправи у свако доба на предлог странке или по службеној дужности. У конкретном случају, поступак је вођен између странака које се означене у тужби, које постоје и могу бити странке, те из тих разлога првостепена пресуда није донета уз битну повреду, већ уз недостатак у уводу који се може исправити.

Неоснован је жалбени навод тужене да првостепени суд није одлучио о предлогу тужене да се изведе доказ увидом у списе предмета у којем је тужена поднела тужбу ради утврђења права својине по основу тековине, с обзиром таквог предлога није ни било. Наиме, из стања у списима предмета произилази да тужена није предложила извођење доказа увидом у списе предмета, већ је пуномоћник тужене на рочишту одржаном 23.05.2022.године обавестио суд о покретању “тековинског” поступка, чији је предмет породична кућа.

Приликом доношења одлуке, овај суд је ценио и остале жалбе наводе тужене, али их посебно не образлаже на основу овлашћења из одредбе члана 396. став 1. и 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом тужиље оспорава одлука о трошковима поступка из става другог изреке побијане пресуде. Наиме, тужиљи, која је успела у спору, припада право на накнаду трошкова парничног поступка сагласно члану 153 став 1 ЗПП. Стога, с обзиром на стање у списима, правилна примена одредбе члана 153 и 154 ЗПП подразумева право тужиље на накнаду трошкова ангажовања адвоката за састав тужбе и 2 образложена поднеска у износу од по 9.000,00 динара, заступање на седам одржаних рочишта у износу од по 10.500,00 динара, на име приступа на пет неодржаних рочишта у износу од по 6.000,00 динара, као и у висини трошкова таксе на тужбу у износу од 1.900,00 динара, укупно 132.400,00 динара, све одмерено према вредности спора, опредељеним трошковима и важећој Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи Закона о судским таксама у време пресуђења. На досуђени износ трошкова поступка тужиљи је применом одредбе члана 277 став 1 и члана 324 став 2 ЗОО досуђена законска затезна камата од извршности пресуде до исплате.

На основу изнетог, применом одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

На основу члана 165 ЗПП у вези члана 153 и 154 ЗПП, а имајући у виду успех у поступку по изјављеној жалби, тужиљи су досуђени и трошкови другостепеног поступка у висини трошкова састава жалбе (18.000,00 динара) и таксе на жалбу (1.900,00 динара), укупно 19.900,00 динара. Тужиљи нису признати трошкови другостепеног поступка на име састава одговора на жалбу, као и такса на одговор на жалбу с обзиром да одговор на жалбу не представља нужан и неопходан трошак у смислу одредбе члана 154. ЗПП.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић